

Derefter gik man til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 9 af 23. Januar 1903 om Berettigelsen til at udføre Arbejder ved Vand-, Gas- eller Elektricitetsværker m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2253; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 26).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Formanden: Forinden Forhandlingerne paabegyndes, gør jeg opmærksom paa, at Indenrigsministeren er forhindret i at være til Stede, hvorfor Justitsministeren vil træde i Stedet for ham.

Johannes Jensen: Som det fremgaar baade af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og af de Udtalelser, den højtæredede Indenrigsminister fremførte ved Lovforslagets Fremsættelse, er det de danske Elektricitetsværkers Forening, der har givet Anledning til, at Lovforslaget er blevet fremsat. Denne Forenings Motivering gaar ud paa, at der siden Udstedelsen af Loven af 23. Januar 1903 her i Landet er opstaaet saa mange private Elektricitetsværker, at det er vanskeligt for de paagældende Værker at føre Kontrol med det Arbejde, som knytter sig til Elektricitetsledninger. Jeg maa mene, at denne Motivering ikke er udtømmende og ikke fuldstændig dækker det, den paagældende Forening tilstræber ved sin Henvendelse til Lovgivningsmagten om en Ændring i Loven af 1903. Jeg tror, at det, man ønsker, er at faa en Ordning, hvorved det bliver en snævrere Kreds end Kommunalbestyrelsen, der faar Ret til at udstede Autorisationer og tilbagekalde disse. Jeg forstaar denne Tankegang, for det, der er Tale om her, er Virksomheder, der enten har Monopol eller Koncession, og det er menneskeligt, at disse Virksomheder ønsker at udvide det Grundlag, paa hvilket de er skabt, og paa hvilket de virker. Men overfor disse Bestræbelser staar jo to andre Parter, som der ogsaa maa tages Hensyn til. Den ene Part er de Folk, der skal betale, som skal have Elektricitet indlagt; og hvis Antallet af Personer, der faar Ret til at udføre elektrisk Arbejde, bliver stærkt begrænset, vil de paagældende, med eller uden Grund, let kunne faa den Forestilling, at Prisen er for høj. Den anden Part er de Personer, der har ud-

dannet sig som Installatører, som Elektroinstallatører, som har haft Bekostning med at uddanne sig og har indrettet sig paa at skulle leve af denne Virksomhed. Hvis nogle af disse udelukkes som Følge af, at Adgangen til at øve den paagældende Virksomhed indskrænkes, saa vil de komme til at lide derunder, og det vil medføre Klager, efter min Mening berettigede Klager, fra deres Side.

Men alle disse Spørgsmaal kan jo overvejes nærmere, idet jeg gaar ud fra, at Sagen vil blive underkastet en Udvalgsbehandling, hvad der er saa meget mere Grund til, som Lovforslaget har faaet en udvidet Form derved, at det ikke — i Overensstemmelse med Henvendelsen fra Elektricitetsværkernes Forening — udelukkende kommer til at gælde Elektricitetsværkerne, men ogsaa kommer til at omfatte Vand- og Gasværkerne. Jeg skal ikke her komme ind paa at omtale denne Udvidelse af Forslaget, den kan jo blive drøftet under Udvalgsbehandlingen. Men hvordan Stemningen end maatte være her i Rigsdagen overfor Lovforslaget som Helhed, vil jeg dog tro, at der i alt Fald kan blive Enighed om, at den Adgang, som man her aabner til, at Kommunalbestyrelserne for et Tidsrum af 5 Aar kan give Afkald paa den Ret, de nu har til at autorisere Installatører, indskrænkes saa meget, at Kommunalbestyrelserne faar Ret til paa et hvilket som helst Tidspunkt at tilbagetage Værkernes Bemyndigelse til at autorisere Installatører. Personlig — jeg indskyder, at mine Udtalelser her indtil videre staar for min egen Regning — er jeg i hvert Fald af den Mening, at et Byraad bør ikke have Lov til at give Afkald paa en saadan Ret for en længere Periode end dets egen Funktionstid, thi der kan ellers ske det, at et Byraad umiddelbart forud for et Byraadsvalg kan give Afkald paa Retten, og derved vil der opstaa det Forhold, at det følgende Byraad ikke kan benytte denne Ret, som i alt Fald den nuværende Lov har tilsikret Kommunalbestyrelserne. Og de Folk, der er utilfredse med Forholdene, vil ikke en Gang have den Udvej at henvende sig til Kommunalbestyrelsen; der bliver i Virkeligheden for de paagældende ikke nogen Appellinstans.

Ludvig Christensen: Da det foreliggende Lovforslag formentlig vil blive henvist til et Udvalg, finder jeg ikke Anledning til at komme langt ind paa Enkeltheder.

Jeg er ganske enig med den ærede